

MSB 330

MORE SEED AND BREAD

KORTE BIJBELSE BOODSCHAPPEN VAN

THE WORD OF TRUTH MINISTRY

oprichter: Otis Q. Sellers

Galaten 2:7

Een geval van verkeerde identiteit

door Candy Davis

Op het etiket van de infuuszak van mijn oom stond George Keprios, maar zijn naam is Jack Keprios. George Keprios is mijn vader. Toevallig werden de twee broers op hetzelfde moment in hetzelfde ziekenhuis opgenomen. Het ziekenhuis haalde hun identiteiten door elkaar, met als gevolg dat oom Jack medicijnen kreeg toegediend die mijn vader waren voorgeschreven. Het is onmogelijk te zeggen hoe ernstig dit had kunnen aflopen. Wanneer er op een ander gebied, namelijk dat van de Schrift, verwarring ontstaat, kan dit eveneens tot een slechte uitkomst leiden in de vorm van een verkeerde leer, zoals we zullen zien.

Een voorbeeld dat we kunnen bekijken, vinden we in Galaten 2:7 (St.Vert.), **“Maar daarentegen, als zij zagen, dat aan mij het Evangelie der voorhuid toebetrouwd was, gelijk aan Petrus *dat* der besnijdenis.”**¹

---

¹ Voetnoten zijn van de vertaler.

Tenzij anders vermeld zijn de citaten uit de Nieuwe Vertaling 1951 van het NBG.

Dit vers luidt, volgens de gangbare interpretatie, als volgt: **“Toen zij zagen dat het evangelie van de onbesnedenen [het evangelie van de heidenen, de niet-Joden] aan mij was toevertrouwd, zoals het evangelie van de besnedenen [het evangelie van de Joden, de wetgetrouwe nakomelingen van Abraham] aan Petrus was toevertrouwd.”**

Wij, als serieuze Bijbelstudenten, zullen onderzoeken of dit vers het slachtoffer is van een verkeerde identiteit.

IDENTIFICEREN VAN DE BESNIJDENIS: Wordt de besnijdenis correct geïdentificeerd als ‘de Joden’? Het woord “besnijdenis” in ons vers is de vertaling van het Griekse *PERITOMĒ* en betekent “rondom snijden”. Dit sluit aan bij de Israëlieten, aangezien God hun de besnijdenis heeft gegeven als een teken van zijn verbond met hen.

Het feit dat “besnijdenis” in de Bijbel vaak wordt gebruikt voor ‘de Joden’ (Hand.10:45; Rom.4:9) ondersteunt de bewering dat met “de besnijdenis” hier de Joden wordt bedoeld. Hier zijn wij het mee eens.

IDENTIFICEREN VAN DE ONBESNIJDENIS:² Wordt de ‘onbesnijdenis’ terecht gelijkgesteld met de heidenen? Het is niet ongebruikelijk dat we, wanneer we het woord ‘onbesnijdenis’ zien, aannemen dat dit verwijst naar de niet-Joden, oftewel de heidenen. (‘Heidenen’ is een onjuiste vertaling van het woord *ETHNOS*, dat in feite ‘volk’ betekent. Elke keer dat we het woord ‘heidenen’ in de Schrift zien, moeten we in gedachten het woord ‘volken’ in de plaats stellen.)

Nogmaals, het Griekse woord voor ‘besnijdenis’ is *PERITOMĒ*. In de Griekse grammatica wordt, om een ontkenning of de afwezigheid van iets aan te geven, het voorvoegsel *A* aan het basiswoord toegevoegd. Om dus de afwezigheid van besnijdenis aan te geven – het niet besneden zijn – zouden we het voorvoegsel *A* aan *PERITOMĒ* toevoegen, wat ons *APERITOMĒ* oplevert.

Als we een lexicon gebruiken om ons vers te controleren, zullen we misschien verbaasd zijn te ontdekken dat *APERITOMĒ* hier helemaal niet het woord voor ‘onbesnijdenis’ is. Het woord dat we zien is *AKROBUSTIA*.

IDENTIFICEREN VAN DE AKROBUSTIA: Allereerst wat historische achtergrond. Als we het over ‘Joden’ hebben, denken we doorgaans aan degenen die binnen de grenzen van het land Israël wonen. De afstammelingen van de Israëlieten die na hun ballingschap in Babylonië in ballingschap buiten het land leefden zijn echter bijna vergeten (Deut.4:27; 28:64; Jac.1:1).

Van deze ballingen werd als Joden nog steeds verwacht dat ze de wet van Mozes strikt zouden naleven (Jac.2:10) om in relatie met God te blijven. Hun probleem? Ze woonden te ver van Jeruzalem om daarheen te reizen voor de ceremonies en rituelen die de wet voorschreef. Daarom gaven veel Joden uiteindelijk hun pogingen op om als Israëlieten te leven en werden ze gewoon ‘Grieken’, (*HELLĒNES*) die dezelfde Griekse levensstijl leidden als de mensen om hen heen. Er was echter een overblijfsel van Joden te vinden die een hart voor God behielden en een verlangen om Hem te behagen door zijn wet zo goed mogelijk na te leven. Van belang voor onze studie is de manier waarop deze voorvaderlijke Israëlieten (zowel het overblijfsel als de ‘Griekse’ Joden) werden beschouwd door de Joden in het thuisland. Men zou veronderstellen dat de Joden in het land medelijden zouden hebben met hun onfortuinlijke verwanten, maar dat is nauwelijks het geval. De religieuze leiders, de Farizeeën, waren verwaand door de volmaaktheid waarmee zij de wet konden houden, om nog maar te zwijgen van de macht die zij over hun landgenoten uitoefenden. Deze leiders keken neer op hun verwanten in de diaspora. De Farizeeën gingen zelfs zo ver dat ze een denigrerende benaming bedachten om de voorouderlijke Joden te bespotten: *AKROBUSTIA*. Als dit woord bekend klinkt, is dat niet verwonderlijk, want dit is het woord dat we hierboven zagen voor ‘onbesnijdenis’.

---

² Statenvertaling en Naardense Bijbel hebben hier “voorhuid(igen)”. De NBG51, Herz.St.Vert. etc. hebben “onbesnedenen”.

AKROBUSTIA betekent 'voorhuid'. Dit was de wrede manier waarop de Farizeeën tegen hun verbannen volksgenoten zeiden: 'Jullie mogen dan wel Israëlieten zijn van bloed, maar jullie kunnen de wet niet naleven volgens Gods maatstaven – dus in onze ogen zijn jullie geen Joden. Jullie zijn de onbesnijdenis, de *AKROBUSTIA*.' (Je kunt de Farizeeën vol minachting bijna horen spugen op de grond.)

En hiermee hebben we een geval van persoonsverwisseling aan het licht gebracht: de 'onbesnijdenis' (*AKROBUSTIA*) in ons vers zijn helemaal niet de heidenen, zoals de meesten aannemen. De 'onbesnijdenis', correct geïdentificeerd, zijn de Joden van oudsher die buiten het land Israël wonen.

Onze tekst uit Galaten 2 moet in werkelijkheid als volgt worden begrepen: **“Maar daarentegen, als zij zagen, dat aan mij het Evangelie der onbesnijdenis (de voorouderlijke Joden die in ballingschap leefden onder de volken, *ETHNOS*) toebetrouwd was, gelijk aan Petrus dat der besnijdenis (de wet nalevende Joden die in het land woonden).”**

Deze uitleg sluit aan bij de opdracht die God aan zijn apostelen heeft gegeven (Marcus 16:15). God wilde dat zijn evangelie van genade (dat redding en vergeving van zonden brengt door geloof in Jezus Christus) al zijn kinderen zou bereiken, en – dit is belangrijk – tot deze kinderen behoren ook de **“andere schapen, die niet van deze stal zijn”** (Joh.10:16), dat wil zeggen alle 5,5 miljoen voorouderlijke Joden die te midden van de volken (*ETHNOS*) onder de niet-Joden leven (Hand.21:21).

De Farizeeën hebben de voorouderlijke Joden misschien gekleineerd door hen 'onbesnijdenis' (*AKROBUSTIA*) te noemen, maar in Gods ogen waren deze verwanten net zo goed zijn kinderen als de wet-nalevende Joden in het land. Het is onjuist te beweren dat God klaar was om een nieuwe bedeling te beginnen voordat de allerlaatste van zijn kinderen “die verre zijn” (Hand.2:39) het evangelie hadden gehoord. Toch zijn er sommigen in het christendom die juist dit beweren.

IDENTIFICEREN VAN EEN FOUTIEVE THEOLOGIE: Voor de goede orde: wij behoren tot hen die geloven in de grens der bedelingen van Handelingen 28:28. Een aparte groep dispensationalisten – de 'midden-Handelingen'-aanhangers – legt de grens veel eerder, vaak bij Handelingen 9, de bekering van Paulus op de weg naar Damascus. Hier begon God de bedeling van genade, zegt 'midden-Handelingen', en daarmee kwam een gloednieuw evangelie voor een gloednieuw publiek. Laten we dit eens uitzoeken.

Ten eerste zijn het volgens 'midden-Handelingen' de heidenen (*ETHNOS*) die het nieuwe publiek vormen. Zij verdedigen deze opvatting door een specifieke tekst te gebruiken, namelijk Galaten 2:7, hun fundamentele tekst. Dit is hun interpretatie: **“Maar daarentegen, als zij zagen, dat aan mij het Evangelie der onbesnijdenis (het nieuwe evangelie van genade voor de volken, *ETHNOS*) toebetrouwd was, gelijk aan Petrus dat der besnijdenis (het oude evangelie van het koninkrijk voor Israël)”**

We zien al direct dat de misvatting over de 'onbesnijdenis' (*AKROBUSTIA*) weer de kop opsteekt. We weten al dat de 'onbesnijdenis' niet – nee, echt niet – de heidenen zijn; het zijn de Joden van oudsher die buiten het land wonen. Dus wat het evangelie ook moge zijn, het was niet voor de heidenen bedoeld, althans nog niet, maar voor de Joden in de diaspora.

Op basis van dit vers stelt de 'midden-Handelingen'-leer dat er twee verschillende evangeliën bestaan: het oude koninkrijks-evangelie voor Israël (Matt.10:7), dat spoedig van het toneel zal verdwijnen (zie *More Seed & Bread*, MSB317, *Drie slag en Handelingen 7 is uit*), en het nieuwe genade-evangelie voor de heidenen (I Cor.15:1-4). Maar als het evangelie van genade iets nieuws was en in de eerste plaats voor de heidenen bedoeld, dan zou het op zijn vroegst pas in Handelingen 9 moeten verschijnen. De realiteit is dat hetzelfde evangelie dat door Paulus werd onderwezen (Hand.13:38; Ef.1:7) het evangelie is dat door Petrus werd gepredikt in Handelingen 2:38 en Handelingen 5:31. Nogmaals: Petrus en Paulus predikten hetzelfde evangelie, geen verschillende evangeliën. Het enige verschil zit in de voordelen die het evangelie biedt, en dit hangt af van de behoeften van het specifieke publiek dat ernaar luistert. De wetgetrouwe Joden in Israël hadden offers in de wet, in het bijzonder op de Grote Verzoendag, om hen te helpen omgaan met zonden. Deze Joden profiteerden op hun eigen manier van het evangelie; nu wilden ze de Heer behagen vanwege zijn genadige verlossingswerk en daarom werden ze “ijveraars voor de wet” (Hand.21:20). De Joden buiten het land waren een ander verhaal.

Voorheen waren zij niet in staat geweest de wet te houden, maar nu, door het evangelie van genade, zijn al hun zonden vergeven, zelfs de zonde van het niet houden van de wet (Hand.13:38-39). Eindelijk konden deze Joden weer in relatie met God staan terwijl ze in hun geboorteland bleven.

De theologie van 'midden-Handelingen' schiet op minstens twee punten tekort. Ten eerste doet zij afbreuk aan een deel van Gods plan voor Israël. Laten we hier eens over nadenken. Als Paulus al vroeg in de periode van de Handelingen wordt uitgezonden om het evangelie aan de heidenen te verkondigen, dan zouden de van oudsher in het buitenland wonende joden verstoken blijven van de kans om het evangelie te horen en gered te worden in Gods *EKKLESIA*. De Schrift bevestigt dat zoiets niet is gebeurd. Heel Israël heeft in werkelijkheid het evangelie gehoord in de Handelingentijd (Marc.16:20; Rom.10:18), precies zoals God het had bedoeld (Marc.16:15).

Ten tweede misleidt de 'midden-Handelingen'-theologie degenen die deze leer aanhangen; zij neemt bepaalde joodse leerstellingen uit de brieven van Paulus in Handelingen en past die toe op ons vandaag de dag. Het resultaat is verwarde gelovigen die bijvoorbeeld 'het avondmaal' vieren (I Cor.11); instructies die bedoeld waren voor de apostelen toe-eigenen en toepassen op de overheden van vandaag (Rom.13:1-8); en tests doen om te ontdekken welke geestelijke gaven zij hebben (Rom.12:6-8). Deze gelovigen zijn, zou je kunnen zeggen, slachtoffers van een verkeerde identiteit. Door Joodse leerstellingen op zichzelf toe te passen, gaan ze op de een of andere manier geloven of zich gedragen als Israëlieten.

Terugkomend op het voorval in het ziekenhuis, herinneren we ons dat er een verwisseling van medicijnen plaatsvond als gevolg van een verkeerde identiteit.

'Midden-Handelingen' is, om vrijwel dezelfde reden, een gebrekkige theologie. Zij verwarren de identiteit van de onbesnijdenis (*AKROBUSTIA*) met die van de heidenen, en op deze fout baseren zij een groot deel van hun leer. Moge dit voor ons een les zijn om alert te blijven op gevallen van verkeerde identiteit in de Schrift.

Gepubliceerd in mei 2019